

Výroční schůze Svojsíkova oddílu 17. 9. 2016

Mimořádný průběh letošních letních měsíců, kdy odešly výrazné osobnosti Svojsíkova oddílu do nenávratna, rádkyně naší Pražské družiny, sestra **Líba Amlerová – Lin**, hospodář oddílu, bratr **Míla Moravec**, a zástupce vůdkyně oddílu a historik, bratr **Havel Šmíd - Šerif**, mě nutí věnovat pár řádek skutečnostem, jež výroční schůzi předcházely. Sestra Lin, která o nás se spolupracovnicemi tradičně pečovala v květnu na Bílé Hoře, nás tak říkajíc, docela dost zaskočila. Ještě měla plány, jak a co uděláme na podzim atd. I Míla Moravec byl s námi na Bílé Hoře a v probíhající diskusi vystoupil jako pravověrný člen Kruhu.

Záhy poté nás s Mílou čekal další úkol. Zbyli jsme totiž v redakci Zpravodaje PTP my dva, on jako šéfredaktor, a já, člen redakce; měli jsme připravit 100. červnové číslo. Míla naposled zasedl k počítači 7. června. Pak ho stihla mozková příhoda a prognóza ze střešovické nemocnice nebyla dobrá. Když jsem přebíral materiál pro časopis, žasl jsem, co vše ještě Míla prakticky do **posledního dne** stihl. Nicméně dotažení jubilejního, stého číslo, zbylo na mně.

Mezitím **Hanka Bouzková** se tradičně obrátila na vedení Státního zdravotního ústavu v souvislosti s přípravou letošní výroční schůze Svojsíkova oddílu. Požádala mě rovněž, zdali bych osobně nezašel k tajemnici ústavu, abych petrifikoval jejich velkorysou pomoc při realizaci našeho celooddílového setkání. To totiž s pečlivostí sobě vlastní dělával Míla Moravec a pamatuji, jak se starostlivě s různým úspěchem snažil zajišťovat zejména informačně technické služby. Rád jsem za Mílu zastoupil, tentokrát mi bylo vedením ústavu slíbeno vše včetně „ajťácké asistence“.

Žel, Míla nás za měsíc opustil, odešel na věčnost i Havel Šmíd, zástupce vůdkyně SO. Hanka na to zůstala dost sama. Počátkem září jsem měl docela „kalup“, protože přípravu zářijového Zpravodaje PTP už jsem dělal sám.

Stáli jsme také před problémem nového hospodáře SO, nicméně Hanka požádala **Akima - Kamila Buderu**, aby se úkolu ujal. Převzal jsem veškerý dokladový materiál včetně finanční hotovosti a dalších náležitostí od **paní Moravcové** – vše bylo **vzorně seřazeno a připraveno**, čímž bych jí rád znovu poděkoval. Vše jsem odvezl, abych to mohl Akimovi následně předat. Tolik preambule k letošní výroční schůzi.

Třetí zářijový týden bylo krásně, ale předpověď meteorologů na pršlavou sobotu 17. 9. jim celkem vyšla. **17. 9. 2016 je však také den, kdy před 78 léty zemřel A. B. Svojsík, zakladatel našeho hnutí.**

Před osmou ráno, kdy jsem se chystal na Vinohrady, abych podle dispozic zajistil přístup do posluchárny ústavu, docela slušně přšelo. Klíčnik z vrátnice mě ale provázel netradičním

přístupem do místa konání schůze. Dole u hlavního vchodu se totiž rekonstruuje, takže jsme vylezli po schodech další budovou a procházeli dlouhými chodbami ke kýžené posluchárně. Pro mě to byl docela kros a říkal jsem si s obavou, jak to zvládnou někteří s berlemi a bez výtahu.

Za chvíli se dostavili Rys – Jirka Lukšíček a Vlk – Jindra Valenta. Ti se vehementně pustili do přípravy předsálí včetně otevření šatny. V posluchárně mě překvapilo sofistikovanější vybavení s IT technologií. Teď ale jak do toho? Měl jsem obavy.

Postupně se dav začal kupodivu bezproblémově scházet, přišla i Amálka s dalšími sestrami, jež připravily bohaté stoly s tradičními jednohubkami (viz též naše nová verze Stály báby!) a dalšími laskominami včetně kávy.

A přišel také mladší sympaťák, který nám pak po celou schůzi zajišťoval „ajťáckou techniku“, takže **zvuk a obraz** – vše bylo **perfektní**.

Hanka Bouzková, tentokrát sama za předsednickou katedrou, zahájila XXVI. výroční schůzi Svojsíkova oddílu krátce po desáté, na úvod jsme zapěli 1. sloku Junácké hymny. Sešlo se nás necelá stovka, což na nastalou nepohodu bylo docela dost, omluvilo se asi 150 členek a členů SO.

Ze 17 nových sester a bratrů se nám část představila a byli přivítáni, někteří však svou nepřítomnost různě omluvili. Připomněli jsme si jmenovitě ty, kteří nás opustili; ubylo nás víc, než přibylo. V současnosti je nás 360, z toho 120 sester a 240 bratrů s celkovým věkovým průměrem 82,54 roků. S hlediska sociální antropologie či demografie zajímavá, vzácná společnost.

Sestra vůdkyně zastoupila ses. Lady a přečetla **zamyšlení – prosbu Františka z Assisi** (viz příloha).

Byli představeni a potvrzeni noví rádci pro Jihomoravskou a Západočeskou družinu, Pražskou družinu volba rádce či rádkyně čeká na podzimní družinovce.

Jako obvykle bylo na pořadu projednáno přijetí nových členů pro rok 2016.

Byly odhlasovány i změny ve Statutu/Rádu SO a materiál bude předložen náčelnictvu i s návrhem, aby **SO měl na sněmu Junáka řádné zástupce podle platného klíče a vymezení postavení SO v Junáku**.

Hlavním bodem dalšího programu byla promluva br. **Jana Šolce – Kola** na téma „**Stárnutí s lilii**“. Přestože si br. Kol v posledních letech užil své, jeho reference, vycházející ze širokých sociálně antropologických studií, vyzněly optimisticky a že míra spokojenosti dosahuje dnes vrcholu v 74. roce věku, o aktivitě ve stáří – nakonec my jsme toho excelentním příkladem. Navíc nám pomáhá 8. bod skautského zákona o veselé mysli.

Proto jsme si také s chutí zazpívali staré skautské písničky a zakončili **novou verzí písni Stály báby**, kterou jsme dostali loni od Slezské družiny. Tato píseň se stává naší písni oddílovou. Prostě, v posluchárně to znělo mohutně a spontánně! Až jsme sami byli překvapeni, jak nám to šlo.

Po půlhodinové přestávce s občerstvením, za něž sestrám srdečně děkujeme, dále možností koupi odznaků – repliky Svojsíkova štítu od br. Trávníčka, zahájil další jednání br. Radko Trohař, někdejší vůdce oddílu, v němž skautoval Václav Havel, informací, že prvoválečnou rekvizicí uprázdněné místo ve zvonici kostela sv. Havla bude znovu osazeno zvonem Václav na počest našeho bývalého presidenta a vyzval ke sbírce, podrobnosti viz. <http://www.zvonvavclav.cz/>.

Schůzi za náčelnictvo Junáka, jež právě bylo na Závodech vlčat a světlušek, pozdravila sestra místonáčelní **Bušková**. Její vystoupení bylo bezprostřední a milé, měl jsem dojem, že ji též zasáhl náš mohutný sborový zpěv.

Vyzvala nás docela výrazně k předšňemovní diskusi v otázce dospělých v Junáku a jejich postavení v hnutí. Ujistila nás, že SO má svou důležitost a váhu v hnutí.

Promítání obstaral opět **Bobo – Roman Šantora**. Nejprve předvedl vzácný snímek, na němž Rudolf Plajner dostává vyznamenání Za čin junácký, kdy v dvacátých letech zachránil mladé životy. Syn Dr. Rudolfa Plajnera předal také Skautskému archivu veškerá otcova vyznamenání, jež

byla v záběru. Pak se však Bobo věnoval současnosti – informoval nás o hře „**Bud' jako Svojsík**“, uspořádané časopisem Skaut-Junák, o níž byl mezi skautskou mládeží docela zájem. Zúčastnilo se jí nečekané množství skautů a skautek – a to je dnes dobré znamení.

Schůzi jsme tradičně zakončili 2. slokou Junácké hymny. Myslím, že to bylo celé fajn.

Část přítomných se potom přesunula do prostoru Skautského institutu na Staroměstském náměstí, kde ve 14.30 hod byla zahájena **výstava „Sedm tváří ABS“**, věnovaná zejména Svojsíkovým neskautským činnostem.

Dodatečná poznámka: Byl jsem bratry vodáky upozorněn, že na stránkách **Bílá Hora a Pražská družina SO – 10. 5. 2016** obrázek z Lesní školy vodních skautů a skautek (Nástup u vlnky) není z r. 1969, ale z r. 1970. Tolik ústní sdělení.

Slovem: Grizzly – Bohuslav Strauch, výběr z fotografií od: Jaroslava Friče, Zdeňka Černíka a Svatopluka Čecha

PANE, UDĚLEJ
ZE MNE NĀSTROJ
SVĚHO POKOJE:
ABYCH
PŘINĀŠEL LĀSKU,
KDE JE NENĀVIST,
ODPUŠTĚNĪ,
KDE JE URĀŽKA,
JEDNOTU,
KDE JE NESVORNOST,
VĪRU,
KDE JE BLUD,
NADĚJI,
KDE JE ZOUFALSTVĪ,
RADOST,
KDE JE SMUTEK,

**SVĚTLO,
KDE VLĀDNE TMA.
P**OMOZ MI,
ABYCH NETOUŽIL
PO ŪTĚŠE, ALE TĚŠIL,
PO POROZUMĚNĪ,
ALE ROZUMĚL,
PO LĀSCE,
ALE MILOVAL.
VZDYĚ KDO DĀVĀ,
TEN DOSTĀNE,
KDO ODPOUŠTĪ,
TOMU SE ODPUSŤĪ,
KDO UMĪRĀ,
VSTANE K ŽIVOTU.
AMĚN.